

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Josep M. Fonalleras

Truquen els Bertrana

La figura de Bertrana s'acreu a mesura que el llegeixes, que et deixes endur per la seva prosa salvatge i el seu ritme mesurat, per la potència d'unes històries que van més enllà del retrat que fins ara n'hem tingut i que, empeltades de dolor i tremendisme, també se'ns presenten amb un humor sarcàstic i també finíssim. Com va dir Xavier Pla en l'acte de presentació del monumental recull que ha editat Edicions de la Ela Geminada, aquest volum "canviarà la percepció que tenim de Prudenci Bertrana". Molts d'aquests relats memorables i, per descomptat, tot el que succeirà al llarg de l'any de la commemoració del seu 150è aniversari, sota la direcció d'Oriol Ponsatí-Murlà, que n'és el comissari i que, des del 2013, du a terme la magnífica labor de tornar Bertrana a les prestatgeries, de recuperar-lo com un dels escriptors més importants del segle XX.

Un dels trets que haurem d'analitzar amb més rigor és el de la confrontació

Ara és un moment excel·lent per llegir Prudenci Bertrana, i també ho és per reivindicar la seva filla Aurora

tació de Bertrana amb el noucentisme. La construcció d'un personatge –"la postura d'autor", com bé recalca Pla– que es defineix a ell mateix com a "bàrbar" en contraposició a l'ideal de civilitat que l'acabarà arraconant. Aquest "rus que escriu en català", la reivindicació d'unes arrels primitives, aquesta seva "bandera de l'escriptor agrest", segurament ens van amagar la solidesa d'un narrador de primer nivell. "Ens hauríem de començar a carregar la separació entre modernisme i noucentisme", ha dit Mita Casacuberta. Bertrana funciona, en aquest sentit, com una baula perduda que identifiquem amb la solidesa del Josafat però del qual se'ns escapa la percepció d'una fèrria voluntat de creador, per damunt de les vicissituds i desgràcies que va haver de viure. "Cal llegir-lo", diu Ponsatí, "perquè fonamentalment encara no ho hem fet". Ara és un moment excel·lent, i també ho és per reivindicar la seva filla Aurora (125è aniversari), una veu indòmita, un personatge únic en l'escenari de la nostra cultura. Els Bertrana truquen amb força a la porta del coneixement i el reconeixement.

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Pere Verdaguer a Prada

S'ha mort a Perpinyà Pere Verdaguer, un dels grans actius intel·lectuals i literaris de la catalanitat a la Catalunya Nord. Va fundar la Universitat Catalana d'Estiu de Prada. La rebel·lió del Maig del 68 a París es va estendre a "províncies" i la Universitat de Prada va ser una branca d'aquella rebel·lió. Un poble mig fronterer de França acollia professors, intel·lectuals i estudiants de tots els Països Catalans. Vaig assistir amb gran profit a les tres primeres edicions. He dit "França" perquè Prada era França, com Barcelona o Mataró, d'on jo venia, era Espanya. El passaport era imprescindible. La policia me'n va privar un cop, i per arribar a Prada em vaig camuflar d'estudiós del romànic. Pujant el coll d'Ares amb cotxe, una parella de la Guàrdia Civil que anava a peu em va aturar. Em van sol·licitar de dur-los fins al punt fronterer, on anaven. Em van preguntar on em dirigia. Els vaig dir que m'interessava una capella romànica de l'altre cantó i que confiava que a la frontera m'estenguessin un document provisional per poder-hi arribar. Els guàrdies

“Fundador de la Universitat d'Estiu que ens va donar tants bons moments

van callar. Quan ja vèiem les instal·lacions fronteres, un em va dir: "No sé si aquí li faran el document que vol." Un cop descarregats vaig haver de tornar a Camprodon, on el paper em va ser fet. Vaig tornar després per la Jonquera, i se'm volien quedar perquè representava que ho havia de fer pel mateix lloc per on havia entrat. Això era Espanya i allò era França. Després, un cop a la universitat, allò eren els Països Catalans. Professors que a la Universitat de Barcelona s'expressaven amb prudència i sempre en castellà, a Prada es deixaven anar i ho feien en català. Hi havia gent d'altres punts i

de moltes disciplines: el músic, llavors conceptual, Carles Santos de Vinaròs, el pintor Garcia-Sevilla, els directors teatrals Iago Pericot i Frederic Roda, lingüistes de les Balears, València i Perpinyà... Amb Ricard Salvat vam visitar Ambrosi Carrion a la seva casa d'exiliat de Cornellà de Conflent un mes exacte abans que morís. El grup de teatre Adrià Gual que Salvat dirigia li va recitar *La pell de brau* de dalt a baix. Incursions a Cuixà i Elna guiats per Francesc Vicens i, a la sagristia de Cornellà, el "descobrimet" d'un armari romànic en ple ús que ni Marcel Durliat, l'historiador del *Roussillon Roman*, tenia registrat. Però era França: pel que es deia a la Universitat de Prada, pel que deien els diaris, pels patés i formatges, pels plàtans conservats de les carreteres, per l'aire, literalment, que es respirava.

Vaig veure i sentir Pere Verdaguer només un cop. La cara de tons olivacis em va fer pensar en orígens gironins. Era de Banyoles i s'havia desplaçat a Perpinyà el 1939. La visió fugaç d'un home que ens va oferir moments tan positius quan érem tan espanyols.